

Arrest

nr. 186 953 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 november 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 13 augustus 2015 en op 31 oktober 2016.

1.3. Op 2 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Russische origine te zijn, geboren op 1 maart 1979 in Donetsk (oblast Donetsk, Oekraïne). In 1996 verhuisde u van Donetsk naar Kiev (oblast Kiev), waar u een universitaire studie aanvatte en waar u datzelfde jaar ook huwde met M.(...), A.(...). Na het behalen van uw diploma verhuisde u in 2001 met uw toenmalige echtgenoot naar Chervonograd (oblast Lvov). In 2005 scheidde u uit de echt, waarna u datzelfde jaar terug naar Donetsk verhuisde, waar u vervolgens aan de slag ging als zelfstandige visagiste.

Van 30 november tot 2 december 2013 verbleef u samen met uw zoon M.(...), I.(...) (O.V. X) een weekend in Kiev, waarbij jullie de toenmalige protesten op het Onafhankelijkheidsplein ('Euromaidan') bijwoonden. Bij uw terugkeer in Donetsk vertelde u hierover aan uw klanten en verdedigde u de standpunten van de betogers in Kiev.

Op 15 september 2014 kwamen vier verzetsstrijders 's avonds naar het appartement in Donetsk waar u met uw ouders en zoon woonde. Ze waren op de hoogte geraakt van uw deelname aan de protesten in Kiev en beschuldigden jullie van fascisme en steun aan Rechtse Sector. Ze doorzochten jullie woonst en namen jullie persoonlijke documenten en auto in beslag. Ze verplichtten jullie tevens voor de 'Volksrepubliek Donetsk' (DNR) te werken, om zo jullie toewijding te bewijzen, waarna u, uw vader en uw zoon werden meegenomen. Uw vader en zoon werden naar een plaats nabij de luchthaven gebracht en uzelf werd opgesloten in een woonhuis buiten de stad. U diende er samen met een andere vrouw, L.(...), die werd vastgehouden omdat ze de avondklok niet had gerespecteerd, te koken en te wassen voor een groep verzetsstrijders. Zowel u als L.(...) werden seksueel misbruikt door een strijder die samen met jullie in het huis woonde en die de bijnaam 'M.(...)' droeg. Uw moeder schakelde intussen de hulp in van jullie buurman A.(...) die contacten had met de verzetsstrijders waardoor ze u, uw vader en uw zoon voor 10000 dollar kon vrijkopen en waarna jullie een week later werden vrijgelaten. Een dag na jullie vrijlating, op 24 september 2014, vluchtte u samen met uw ouders en uw zoon naar uw vriendin Le.(...) in Chervonograd.

Op 14 oktober kwam er een politieagent bij Le.(...) langs om te controleren waarom jullie daar waren ingetrokken, waarbij jullie jullie problemen uitlegden. Een week nadien, op 20 oktober, werden u en uw vader telefonisch door de politie van Chervonograd opgeroepen om hierover verdere verklaringen af te leggen op het politiebureau. Omdat u ziek was ging enkel uw vader zich bij de politie melden. Op 27 oktober werd uw vader opnieuw telefonisch door de politie opgeroepen om verklaringen af te leggen op het politiebureau, waarop hij zich opnieuw ging aanbieden. Omdat hij nadien niet meer terugkeerde wendde uw vriendin Le.(...) zich tot haar familielid die eveneens bij de politie werkt en die haar vertelde dat er informatie over uw vader was binnengekomen dat hij een verzetsstrijder is. Naar aanleiding hiervan planden ze uw vader om te ruilen als krijgsgevangene. Verder vertelde Le.(...)'s familielid dat de politie ook van plan was om u en uw zoon I.(...) als krijgsgevangenen om te ruilen. Vervolgens ging Le.(...)'s man op het politiekantoor informeren naar uw vader, waar hij te horen kreeg dat de Oekraïense veiligheidsdienst (SBU) de zaak inmiddels behandelde, dat uw vader er inderdaad van beschuldigd werd verzetsstrijder te zijn en de kans groot is dat hij als krijgsgevangene zou worden omgeruild. Sindsdien hebben jullie niets meer van of over jullie vader vernomen. U besloot vervolgens samen met uw zoon het land te verlaten, uw moeder bleef achter bij Le.(...).

Op 3 november 2014 werden jullie met een personenwagen tot een plaats achter Uzhgorod (oblast Zakarpattia) gevoerd, waarna jullie een drietal uur te voet werden begeleid en vervolgens dienden over te stappen in een minibus, waarmee jullie tot in België werden gebracht. U kwam aan in België op 4 november 2014 en diende op 5 november 2014 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een fotokopie van uw rijbewijs; een foto van u en vrienden op het Maidan-plein in Kiev; een foto van Google Streetview van uw woonplaats in Donetsk; twee video's die werden geplaatst op YouTube over de strijders 'M.(...)', die deel uitmaakte van de rebellengroep voor wie u diende te werken en in het huis verbleef waar u werd vastgehouden, en 'Ma(...)', die eveneens deel uitmaakte van deze rebellengroep en het huis waar u werd vastgehouden bezocht; en internetartikelen over illegale detenties en uitwisseling van krijgsgevangenen door toedoen van de Oekraïense veiligheidsdienst (SBU) en de verzetsstrijders.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van problemen met verzetsstrijders in uw woonplaats Donetsk (oblast Donetsk) die u en uw familie ervan beschuldigden Rechts Sector aan te hangen, en problemen met de Oekraïense autoriteiten die u en uw familie beschuldigden van betrokkenheid bij het verzet.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u tijdens uw gevangenschap twee keer verkracht werd door eenzelfde strijder die samen met u en een andere gevangene, L.(...), in het huis verbleef en die de bijnaam 'Ma.(...)' droeg. U vermeldde verder dat er regelmatig strijders langskwamen in het huis waar jullie verbleven, om de was of voedsel te brengen of op te halen, en u noemde hierbij een zekere 'M.(...)' als één van de strijders die af en toe langs kwam (CGVS 1, p. 24). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de strijder die samen met u en L.(...) in het huis verbleef en seksueel geweld tegen u gebruikte de (bij)naam 'M.(...)' droeg en dat 'Ma.(...)' een van de strijders was die af en toe langs kwam om voedsel op te halen. Toen u geconfronteerd werd met uw vorige verklaring dat het Ma.(...) was die u had aangerand en bij jullie in het huis verbleef, ontkende u dit en herhaalde u dat M.(...) bij jullie in het huis verbleef en u had verkracht en dat Ma.(...) diegene was die soms langs kwam (CGVS 2, 5, 13, 15). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat echter geenszins om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat tijdens uw gevangenschap in Donetsk behoudens seksueel geweld ook fysiek geweld tegen u werd gebruikt en verduidelikte u dat u ook enkele keren geslagen werd (CGVS 1, p. 23-24). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat u tijdens uw gevangenschap niet werd geslagen, enkel hardhandig vastgehouden (CGVS 2, p. 13-14). Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaring dat u ook geslagen werd, antwoordde u enkel dat dit nog op uw appartement (dus voordat u werd meegenomen) gebeurde (CGVS 2, p. 15). Aangezien de vragen echter telkens duidelijk betrekking hadden op het geweld dat u onderging tijdens uw gevangenschap en u opnieuw louter vasthield aan één versie van de feiten, blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Verder verklaarde u dat u toen u werd meegenomen door de verzetsstrijders in Donetsk, de kans niet had om spullen of kledij mee te nemen en u dus een hele week lang dezelfde kleren droeg. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u toen die hele week een violette sporttenu en sportschoenen droeg (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u toen een blauwe jeansbroek, een blauwe sportieve vest en sportschoenen droeg (CGV 2, p. 14-15), wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgaande verklaring hieromtrent. Toen u erop werd gewezen dat u tijdens uw vorige gehoor van een andere kleur sprak en geen jeansbroek vermeldde, antwoordde u louter zich niet te herinneren dat u toen de kleren die u aanhad hebt beschreven (CGVS 2, p. 15). Toen u uiteindelijk werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u een violette sporttenu zou hebben gedragen, ontkende u dit te hebben verklaard en stelde u geen violette kledij te hebben gedragen tijdens uw gevangenschap (CGVS 2, p. 16). Bijgevolg blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Gelet op de door u omschreven omstandigheden van uw gevangenschap in Donetsk – u werd een week opgesloten, diende onder dwang te werken en werd twee keer verkracht – op basis waarvan kan worden gesteld dat dit een zeer ingrijpende gebeurtenis was, die raakt aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u over deze zaken coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was.

Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u door de verzetsstrijders werd vastgehouden in een huis in een woonwijk niet ver van de Derzhenskiy-laan, nog in Donetsk (CGVS 1, p. 17). Toen u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd waar u precies werd vastgehouden, antwoordde u opmerkelijk genoeg niet te weten op welk adres, noch nabij welke straat of straten het huis gelegen was. Dat u eerst wel spontaan de laan noemt die in de buurt van dit huis zou liggen maar later dan weer verklaart niet te weten nabij welke straat of straten het huis gelegen was, is uiterst merkwaardig. U verklaarde bovendien tijdens uw tweede gehoor dat het huis eigenlijk buiten Donetskstad gelegen was, misschien in of nabij het gehucht Pervomaisk (CGVS 2, p. 12), wat opnieuw niet helemaal in overeenstemming kan worden gebracht met uw eerdere verklaringen hieromtrent.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat toen de verzetsstrijders uw appartement in Donetsk binnenvielen, ze u en uw familieleden sloegen en jullie meesleurden naar een kamer. Toen u

vervolgens gevraagd werd naar welke kamer ze jullie meesleurden, verduidelijkte u dat dit de kamer van uw ouders was (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u opnieuw dat ze jullie toen allen naar een kamer sleurden. Toen u opnieuw gevraagd werd welke kamer dit was, antwoordde u deze keer echter dat dit de living betrof. Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring, ontkende u deze louter, waardoor ook deze ongerijmdheid overeind blijft (CGVS 2, p. 11).

Ten slotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande de periode waarin u in Kiev was en aanwezig was bij de protesten op het Maidan-plein, hetgeen aan de basis ligt van uw beweerde problemen met verzetsstrijders in Donetsk. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u deelnam aan Euromaidan in december (2013) en dat u daar toen een week had verbleven (CGVS 1, p. 20). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u toen slechts een weekend in Kiev was en dit van 30 november (2013) tot 2 december (CGVS 2, p. 10), wat opnieuw niet geheel te rijmen valt met uw eerdere verklaringen.

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van beweerde problemen met verzetsstrijders in Donetsk onderuit gehaald.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met verzetsstrijders in Donetsk, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit voortvloeien, namelijk het feit dat u en uw familie eerst van Donetsk naar Chervonograd gevlucht zijn en dat jullie daar vervolgens opgemerkt, ondervraagd en nadien vervolgd werden door de Oekraïense autoriteiten die jullie beschuldigden van betrokkenheid bij het verzet (CGVS 1, p. 4-7; CGVS 2, p. 4-7). Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met verzetsstrijders in Donetsk, kan er bovendien evenmin geloof gehecht worden aan uw overige verklaring die hieruit voortvloeit, namelijk dat de Oekraïense binnenlandse paspoorten van u en uw zoon, alsook allerlei andere documenten die jullie identiteit en recente herkomst uit Donetsk zouden kunnen aantonen (jullie geboorteaktes, uw identiteitscode, de eigendomsakte van het appartement van uw ouders in Donetsk), tijdens de inval op 15 september 2014 door de verzetsstrijders werden afgenomen (CGVS 1, p. 4, 7, 9-10, 17). Hieruit dient te worden besloten dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo informatie aangaande uw staatsburgerschap en/of uw werkelijke woonplaats verborgen te houden. U legt verder ook geen enkel ander begin van bewijs neer dat aantoonde dat u werkelijk recentelijk uit Donetsk afkomstig bent. U verklaarde in dit verband dat jullie jullie overige persoonlijke documenten (bijvoorbeeld documenten in verband met uw werk: uw zelfstandigenkaart, stukken van uw boekhouding) in jullie appartement in Donetsk achterlieten omdat jullie buurman A.(...), die jullie had vrijgekocht, jullie aanraade geen persoonlijke documenten mee te nemen bij jullie vlucht van Donetsk naar Chervonograd, zodat jullie ook niet door verzetsstrijders geïdentificeerd en gevat konden worden in geval van controle (CGVS 1, p. 9, 25). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met verzetsstrijders in Donetsk en het feit dat jullie vervolgens in dit verband in september 2014 jullie woonplaats in Donetsk dienden te verlaten, kan ook deze uitleg geenszins overtuigen.

Het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden, wordt nog versterkt aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde clandestiene uitreis. Zo bleek u niet precies te weten waar u de EU zou zijn binnengekomen. U verklaart dat jullie tot op een plaats achter Uzhgorod (oblast Zakarpattia) werden gevoerd en vervolgens een eindje te voet gingen en zo Oekraïne verlieten, waarna jullie overstapten in een minibus waarmee jullie tot in België werden gebracht. U weet niet met zekerheid waar jullie te voet een grens overstaken, noch waar jullie in de minibus overstapten, en stelde louter te vermoeden dat dit in een van de landen was die aan Uzhgorod grenzen, zoals naar eigen zeggen Hongarije of Roemenië (CGVS 1, p. 18-19). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelk u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject van deze reis. Verder verklaarde u onderweg van Oekraïne naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS 1, p. 19). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij hoogtechnologisch materiaal wordt gebruikt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u te voet, zonder

persoonlijke paspoortcontrole, de EU vanuit Oekraïne zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw Oekraïens internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS 1, p. 18), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw staatsburgerschap en werkelijke woonplaats, alsook het mogelijk verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land van vertrokken bent, verborgen te houden.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2; CGVS 2, p. 2) blijkt uit voorgaande conclusies – namelijk het feit dat u uw identiteits- en reisdocumenten bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie aangaande uw staatsburgerschap en/of uw werkelijke woonplaats verborgen te houden – duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Oekraïne of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Oekraïne een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De fotokopie van uw rijbewijs uitgereikt in 2002 in Chervonograd, bevat louter informatie aangaande uw identiteit en het feit dat u destijds in Chervonograd woonde doch vormt geen bewijs van uw recente herkomst uit Donetsk. De foto van u en vrienden op het Maidan-plein in Kiev vormt evenmin een begin van bewijs van uw werkelijke recente woonplaats, noch van het feit dat u omwille van uw aanwezigheid aldaar problemen zou hebben gekend. De foto van Google Streetview toont louter een appartementsblok in Donetsk, doch vormt geen bewijs van uw verklaring dat dit uw woonst betreft, laat staan dat dit uw laatste vaste verblijfplaats in Oekraïne was. De twee video's die werden geplaatst op YouTube over de strijders 'M.(...)' en 'Ma.(...)', bevat louter informatie over de betrokkenheid van deze personen bij de DNR, maar toont niet aan dat u met deze personen problemen hebt gekend. De internetartikelen over illegale detenties en uitwisseling van krijgsgevangenen door toedoen van de Oekraïense veiligheidsdienst (SBU) en de verzetsstrijders ten slotte, kunnen evenmin aanzien worden als bewijs van de door u aangehaalde problemen, die zoals hierboven werd uiteengezet ongeloofwaardig werden bevonden, aangezien hierin geen melding wordt gemaakt van de problemen die u en uw familieleden persoonlijk hebben gekend (CGVS 2, p. 4-5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name “*De minister van migratie en asielbeleid vertegenwoordigd door de Dienst vreemdelingenzaken*”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, van het hoorrecht van de minderjarige en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag), stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Zij voert aan dat de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins het bestaan van haar zoon I.M. vermeldt, die evenwel vermeld wordt op de bijlage 26 en tot op heden bij verzoekster woont. Deze vaststelling noopt ertoe – naar mening van verzoekster – om tot een schending van de motiveringsplicht en van artikel 3 Kinderrechtenverdrag te besluiten.

In een tweede middel afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), voert verzoekster aan dat zij bij terugkeer naar Oekraïne vreest door de verzetsstrijders te worden opgepakt en riskeert door hen geëxecuteerd te worden. Verzoekster onderstreept dat zij gedurende beide gehoren heeft aangegeven geslagen en misbruikt te zijn geweest; gegevens die *an sich* voldoende zijn om te spreken van een schending van artikel 3 EVRM. Zij citeert ten dien einde nog uit het artikel “*Report on the human rights situation in Ukraine*” waarin gewag wordt gemaakt van seksueel en gender-gerelateerd geweld dat volledig overeenstemt met haar situatie.

In een derde middel afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM geeft verzoekster aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar recht op gezinsleven, nu een eventuele repatriëring zou kunnen zorgen voor een scheiding.

Verzoekster onderneemt voorts een poging om in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot haar verklaringen te weerleggen en besluit dat zij aldus haar volle medewerking heeft verleend en zij alle nodige inspanningen heeft geleverd bij het verschaffen van informatie aangaande haar asielaanvraag. Verzoekster voert nog aan dat uit de, aan het verzoekschrift toegevoegde, artikels blijkt dat de wijze waarop zij het land heeft verlaten wel degelijk wordt toegepast.

Verzoekster besluit met de vraag om de bestreden beslissing “*van de Dienst vreemdelingenzaken*” te vernietigen.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: een kopie van de bestreden beslissing van 2 februari 2017, de aanstelling van de *pro deo* advocaat door het BJB, de bijlage 26 van 5 november 2014, verschillende artikelen voorzien van een beëdigde vertaling, met name: het persbericht “*Grenswachters te Transcarpathië hebben een oversteekkanaal ontdekt van illegale migranten*” van de Persdienst Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie en het artikel “*Drie Oekraïners brachten illegalen over via de Middellandse Zee*” van 24 juli 2015, het artikel “*Twee personen uit Zakapatia worden verdacht van mensenhandel op het grondgebied van Hongarije*” van 20 oktober 2014, het artikel “*Een bende migranten trachtte Zakarpatia te verlaten*” van 4 juni 2015, het artikel “*9 illegale migranten uit Vietnam en Syrië werden aangehouden in Zakarpatia – De staatsgrensdienst*” van 6 maart 2016 en een bladzijde uit het artikel “*Report on the human rights situation in Ukraine*” van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights van 16 september 2014.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld werden tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen die aan de kern van haar asielaanvraag raken en derhalve de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen met de verzetsstrijders in Donetsk onderuit haalt; (ii) evenmin geloof gehecht kan worden

aan de problemen die zouden zijn voortgevloeid uit de problemen met de verzetsstrijders in Donetsk; (iii) bijgevolg net zo min geloof gehecht kan worden aan de overige verklaring die hieruit voortvloeit, namelijk dat de Oekraïense binnenlandse paspoorten van verzoeksters zoon en haarzelf, alsook allerlei andere documenten die hun identiteit en recente herkomst uit Donetsk zouden kunnen aantonen, tijdens de inval door de verzetsstrijders werden afgenomen en derhalve besloten moet worden dat verzoekster bewust documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo informatie aangaande haar staatsburgerschap en/of haar werkelijke woonplaats verborgen te houden; (iv) geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters beweerde clandestiene uitreis, in het bijzonder gelet op de zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de Schengen-zone; (v) verzoekster, door haar gebrekkige medewerking, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het ongewisse laat over waar zij voor haar aankomst in België in Oekraïne of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft en (vi) de documenten die verzoekster neerlegt de appreciatie van haar asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren

omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering omtrent de problemen met verzetsstrijders in haar woonplaats Donetsk en evenmin aan de gebeurtenissen welke blijken haar verklaringen hieruit zouden zijn voortgevloeid, *in casu* een gevangenschap waarbij zij verkracht werd en problemen met de Oekraïense autoriteiten.

3.5.1. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de persoon die haar tot twee maal toe verkracht heeft en met betrekking tot de vraag of zij al dan niet geslagen werd gedurende haar gevangenschap, waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u tijdens uw gevangenschap twee keer verkracht werd door eenzelfde strijder die samen met u en een andere gevangene, L.(...), in het huis verbleef en die de bijnaam ‘Ma.(...)’ droeg. U vermeldde verder dat er regelmatig strijders langskwamen in het huis waar jullie verbleven, om de was of voedsel te brengen of op te halen, en u noemde hierbij een zekere ‘M.(...)’ als één van de strijders die af en toe langs kwam (CGVS 1, p. 24). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de strijder die samen met u en L.(...) in het huis verbleef en seksueel geweld tegen u gebruikte de (bij)naam ‘M.(...)’ droeg en dat ‘Ma.(...)’ een van de strijders was die af en toe langs kwam om voedsel op te halen. Toen u geconfronteerd werd met uw vorige verklaring dat het Ma.(...) was die u had aangerand en bij jullie in het huis verbleef, ontkende u dit en herhaalde u dat M.(...) bij jullie in het huis verbleef en u had verkracht en dat Ma.(...) diegene was die soms langs kwam (CGVS 2, 5, 13, 15). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat echter geenszins om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat tijdens uw gevangenschap in Donetsk behoudens seksueel geweld ook fysiek geweld tegen u werd gebruikt en verduidelijkte u dat u ook enkele keren geslagen werd (CGVS 1, p. 23-24). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat u tijdens uw gevangenschap niet werd geslagen, enkel hardhandig vastgehouden (CGVS 2, p. 13-14). Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaring dat u ook geslagen werd, antwoordde u enkel dat dit nog op uw appartement (dus voordat u werd meegenomen) gebeurde (CGVS 2, p. 15). Aangezien de vragen echter telkens duidelijk betrekking hadden op het geweld dat u onderging tijdens uw gevangenschap en u opnieuw louter vasthield aan één versie van de feiten, blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. (...).”* Verzoekster voert in onderhavig verzoekschrift geen ernstig verweer tegen deze overwegingen en houdt slechts formeel vast aan het feit dat zij zich niet vergist heeft en zij onder slagen ook vastgrijpen en pijn doen verstaat wat volgens haar neerkomt op fysiek geweld en hardhandig vasthouden. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielaanvraag, te weerleggen. Verzoekster slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kledij die zij droeg toen zij werd meegenomen door verzetsstrijders in Donetsk en die zij gedurende een ganse week zou dragen: *“Verder verklaarde u dat u toen u werd meegenomen door de verzetsstrijders in Donetsk, de kans niet had om spullen of kledij mee te nemen en u dus een hele week lang dezelfde kleren droeg. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u toen die hele week een violette sporttenu en sportschoenen droeg (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u toen een blauwe jeansbroek, een blauwe sportieve vest en sportschoenen droeg (CGV 2, p. 14-15), wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgaande verklaring hieromtrent. Toen u erop werd gewezen dat u tijdens uw vorige gehoor van een andere kleur sprak en geen jeansbroek vermeldde, antwoordde u louter zich niet te herinneren dat u toen de kleren die u aanhad hebt beschreven (CGVS 2, p. 15). Toen u uiteindelijk werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u een violette sporttenu zou hebben gedragen, ontkende u dit te hebben verklaard en stelde u geen violette kledij te hebben gedragen tijdens uw gevangenschap (CGVS 2, p. 16). Bijgevolg blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Gelet op de door u omschreven omstandigheden van uw gevangenschap in Donetsk – u werd een week opgesloten, diende onder dwang te werken en werd twee keer verkracht – op basis waarvan kan worden gesteld dat dit een zeer ingrijpende gebeurtenis was, die raakt aan de kern van uw asielaanvraag, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u over deze zaken coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was.”* Verzoekster zet in het verzoekschrift uiteen dat ze zich in beide gehoren wel degelijk herinnerde dat het om een sportieve outfit ging en zij geen extra ondergoed had en voert vervolgens aan dat violet en blauw quasi hetzelfde is,

waarmee zij er evenwel opnieuw niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen uit te klaren.

Waar verzoekster in het onderhavig verzoekschrift nog aanvoert dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen aangaande de kledij die zij droeg tijdens haar vasthouding voortvloeien uit het feit dat er tussen het eerste en tweede verhoor meer dan een jaar tijd is geslopen, zij bovendien een trauma heeft opgelopen door hetgeen gebeurd is en zij onder stress stond, slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoekster er echter niet in de door haar voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er, verzoeksters blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of traumatische ervaringen verzoekster zouden verhinderd hebben doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de hoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoekster in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoekster op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. De Raad wijst er hierbij op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar zij werd vastgehouden door de verzetsstrijders, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zo kan verzoekster tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijk precies aangeven dat zij in Donetsk, meer bepaald in een woonwijk niet ver van "*prospekt Derzhenskiy*", werd gevangen gehouden (administratief dossier, stuk 8, p. 17). Gedurende het tweede gehoor kan verzoekster evenwel geen duidelijkheid verschaffen met betrekking tot het adres, noch de nabijgelegen straat of straten, zij geeft wel aan dat de locatie van het huis buiten Donetsk-stad gelegen was (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de door haar afgelegde verklaringen gedurende het tweede gehoor. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "*Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat toen de verzetsstrijders uw appartement in Donetsk binnenvielen, ze u en uw familieleden sloegen en jullie meesleurden naar een kamer. Toen u vervolgens gevraagd werd naar welke kamer ze jullie meesleurden, verduidelijkte u dat dit de kamer van uw ouders was (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u opnieuw dat ze jullie toen allen naar een kamer sleurden. Toen u opnieuw gevraagd werd welke kamer dit was, antwoordde u deze keer echter dat dit de living betrof. Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring, ontkende u deze louter, waardoor ook deze ongerijmdheid overeind blijft (CGVS 2, p. 11).*" Met het louter poneren dat een kamer hetzelfde is als een living, nu het in Oekraïne de gewoonte is om een appartement met de ouders te delen en de slaapkamer van de ouders tevens de gemeenschappelijke woonkamer uitmaakt, slaagt verzoekster er geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens haar tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal de volgende verklaringen aflegt: "(...) CG: - *en wat dan?* AZ: *Ze hebben ons allemaal naar een kamer gesleurd.*

CG: - *welke kamer?* AZ: *Ze begonnen te zeggen dat we een familie van bandera zijn. Dat we op maidan waren geweest. En dat ze ons gaan doodschieten.*

CG: - *naar welke kamer gebracht?* AZ: *De living.*

CG: - *niet naar de slaapkamer?* AZ: *Neen.*" (administratief dossier, stuk 4, p. 11, eigen onderlijning), wat bevestigt dat verzoekster zich in onderhavig verzoekschrift bedient van een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Zij vermag evenwel niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Verzoekster zet, met betrekking tot de tegenstrijdigheid aangaande de periode dat zij in Kiev is geweest, als volgt uiteen: "*Aangaande de periode dat mijn verzoekster in Kiev is geweest, zou het kunnen dat zij tijdens het eerste verhoor algemener is geweest, maar in se is er geen discussie dat mijn verzoekster*

daar is geweest. Bovendien is er tijdens het eerste verhoor geen concrete vraag gesteld over de datum terwijl dit in het tweede verhoor wel het geval was.” De Raad merkt op dat door het louter betwisten van de vraagstelling inzake de precieze datum van haar verblijf in Kiev, verzoekster er geenszins in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de duurtijd dat zij in Kiev verbleef uit te klaren. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tevens wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters beweerde clandestiene uitreis: “(...) *Het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden, wordt nog versterkt aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde clandestiene uitreis. Zo bleek u niet precies te weten waar u de EU zou zijn binnengekomen. U verklaart dat jullie tot op een plaats achter Uzhgorod (oblast Zakarpattia) werden gevoerd en vervolgens een eindje te voet gingen en zo Oekraïne verlieten, waarna jullie overstapten in een minibus waarmee jullie tot in België werden gebracht. U weet niet met zekerheid waar jullie te voet een grens overstaken, noch waar jullie in de minibus overstapten, en stelde louter te vermoeden dat dit in een van de landen was die aan Uzhgorod grenzen, zoals naar eigen zeggen Hongarije of Roemenië (CGVS 1, p. 18-19). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelk u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject van deze reis. Verder verklaarde u onderweg van Oekraïne naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS 1, p. 19). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij hoogtechnologisch materiaal wordt gebruikt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u te voet, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU vanuit Oekraïne zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw Oekraïens internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS 1, p. 18), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw staatsburgerschap en werkelijke woonplaats, alsook het mogelijk verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land van vertrokken bent, verborgen te houden.*” Verzoekster volhardt in haar verklaringen zonder paspoortcontrole de grens te zijn overgestoken en verwijst naar verschillende artikelen, bijgevoegd aan het verzoekschrift, om te illustreren dat dergelijke praktijken wel degelijk voorkomen. De Raad merkt evenwel op dat deze artikelen slechts gewag maken van het feit dat illegale migranten worden aangetroffen in Oekraïne (die misschien wel de bedoeling hebben om de EU binnen te raken) en dat mensensmokkelaars – waaronder Oekraïense staatsburgers – gevat worden, maar dat hiermee geenszins wordt aangetoond dat er geen stringente paspoortcontroles worden uitgevoerd aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Het citaat van een deel uit punt IX. van het “*Report on the human rights situation in Ukraine*” van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights van 16 september 2014 en het betoog van verzoekster dat haar situatie hiermee volledig overeenstemt, overtuigt evenmin nu – zoals hoger is vastgesteld – geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters beweerde problemen met verzetsstrijders in Donetsk. Verzoekster slaagt er derhalve niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontcrachten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die zouden zijn voortgevloeid uit de problemen met de verzetsstrijders in Donetsk – namelijk de vlucht van Donetsk naar Chervonograd en de vervolging door de Oekraïense autoriteiten – nu geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde problemen met de verzetsstrijders in Donetsk; (ii) bijgevolg net zo min geloof gehecht kan worden aan de overige verklaringen die hieruit voortvloeien, namelijk dat de Oekraïense binnenlandse paspoorten van verzoeksters zoon en haarzelf, alsook allerlei andere documenten die hun identiteit en recente herkomst uit Donetsk zouden kunnen aantonen, tijdens de inval door de verzetsstrijders werden afgenomen en derhalve besloten moet worden dat verzoekster bewust documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo informatie aangaande haar staatsburgerschap en/of haar werkelijke woonplaats verborgen te houden en (iii) de documenten die verzoekster neerlegt de appreciatie van haar asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden

beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in haar asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.5.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

3.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont haar recente afkomst uit Donetsk niet aan, en betwist de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande niet.

3.7. Met betrekking tot verzoeksters argumentatie aangaande haar zoon I.M., merkt de Raad op dat verzoeksters zoon – die op het ogenblik van binnenkomst én op het ogenblik van de bestreden beslissing nog minderjarig was, maar inmiddels meerderjarig is geworden – samen met zijn moeder werd opgenomen op de bijlage 26 van verzoekster. Verzoeksters zoon doorliep als begeleide minderjarige asielzoeker mee de asielprocedure van zijn moeder, verzoekster. De Raad is geen bepaling bekend die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe verplicht om in een dergelijk geval naast de ouder-asielzoeker ook (standaard) diens minderjarig(e) kind(eren) te horen. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt overigens nergens, en verzoekster toont het tegendeel niet aan, dat eerder door verzoekster en/of haar raadsman, en/of haar zoon of anderen een dergelijk verzoek zou zijn gedaan om verzoeksters zoon te horen. De Raad ziet ook niet in en verzoekster licht geenszins toe hoe een eventueel verhoor van haar zoon afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, namelijk de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij problemen heeft met verzetsstrijders in Donetsk. In het verzoekschrift wordt niet geconcretiseerd, laat staan aannemelijk gemaakt dat of, op welke wijze, een verhoor van verzoeksters zoon van invloed zou zijn (geweest) op de inhoud van de besluitvorming. In het verzoekschrift wordt ook niet toegelicht of verzoeksters zoon andere problemen kent in Oekraïne en zij concretiseert ook niet welke essentiële elementen in hoofde van verzoeksters zoon niet zouden zijn onderzocht. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreeks gevolgen heeft, toont verzoekster geenszins met concrete elementen aan dat voornoemd artikel zou zijn geschonden.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat verzoekster haar beroep voor de Raad niet (mede) in naam van haar zoon I.M., wiens rechten zij geschonden acht, heeft ingesteld. Bovendien kan de algemene

overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeksters zoon inmiddels meerderjarig is geworden.

3.8. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in verzoeksters privé- en gezinsleven.

3.8. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels over mensensmokkelaars verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds wordt uiteengezet in punt 3.5.1..

De informatie inzake mensenrechten van vrouwen in Oekraïne is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, *in casu* niet dienstig. Een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede herhaalt de Raad dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS